

Snotijs

Het vros de eiers uit de kiekens ulder gat. Geen blaadje aan de bomen dat bewoog; er gingen er namelijk geen meer aan. Vandaar dat de strakke noord-oosten wind eerder verraderlijk in het nadeel blies, en als een onderkoelde mistral in 't wezen sneed. De vijf dwazen, die onder de vlag van WTC Oeselgem en onder nul de weg op gingen, hebben – God vergeve het hen – al meer domme dingen gedaan in hun leven.

Geen hartverwarmend gekeuvel meer over spinnen (niet : kobben), na anderhalve kilometer Leie. Zo d'ouden ooit zongen, zo piepten de longen. Het was zoeken naar de tweede adem, vooral omdat de eerste het al meteen had laten afweten. Na een tijdje kreeg Jan er een vorm van tempo in, maar toen de geblokte Franky er een ferme snok aan gaf op het vals plat in Deurle werd er hier en daar al gepast. Franky brak daarbij voor de zoveelste keer zijn rug, reed op 1 been verder, en ambiert vanaf Nieuwjaar een tweede carrière als rolstoelatleet. Voor Ivan was het genoeg geweest. Wat verder nam hij de zaak resoluut in handen; richting Nazareth ("Wat voor goeds kan er uit Nazareth komen?" – vraag het maar aan Wim) verhoogde hij de kadans, en sloeg op de brug een gat ter grootte van een volwassen Titanic. Achter hem schijverden achterwielen op het gladde wegdek, als bij wonder bleef ieder overeind.

Het drinken in Jan's bidon was lekbaar. De tote was vervroren, hetzelfde bij Eddy, die er vóór de start nog een ijsblokske of twee had ingedaan. Het zou hem zuur opbreken, op de helling in Huise kreeg hij een klopp van de hamer, en tussen Kerst en Nieuwjaar wordt hij voor observatie opgenomen. Voorwaar ik zeg u, hij gaat er nooit meer uitkomen.

Ondertussen groeide het snot uit onze neus pro rata van 1 cm per kilometer tot indrukwekkende tot het stuur stuitende stalagtieten. Een paar vermetelege joggers riepen nog "Yoh de mannen!", maar dat was uit pure gewoonte. We zagen er eerder uit als diepvries Ambiorixen, hetgeen de ene jogger de gracht en de andere een boom in joeg.

Toen ik thuis met een snijbrander mijn koersschoenen uitdeed bleven er één grote en twee kleine tenen achter, en in mijn handschoenen plakten links en rechts nog een paar vingerkootjes. Chance dat mijn duimen nog heel bleven : ik zou vanzelevens geen trappist meer hebben kunnen drinken.

---oooOOOooo---